

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a Mgr. Evy Kyselé v právní věci **žalobkyně: A. K.**, zastoupena JUDr. Karlem Páskem, advokátem, se sídlem V. P. Čkalova 1/328, Praha 6, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 8 Az 151/2003 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 3237/VL - 10 - P08 - R2 - 2001 ze dne 5. 3. 2003 bylo rozhodnuto, že se žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) neuděluje azyl podle § 12, 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by představovaly pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy. Zmínila pouze potíže se sháněním zaměstnání, bydlení a prostředků k obživě. Rovněž zmínila, že byla vydírána neznámými muži a nedostalo se jí pomoci policie. Žalovaný tak po zhodnocení stěžovatelčiných výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž namítala porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ukládajících procesní povinnosti správnímu orgánu. Tyto své námitky však nijak blíže nekonkretizovala, pouze doplnila, že nemá peníze, které by měla platit mafii. Dále namítala porušení § 12 a § 91 zákona o azylu.

V záhlaví tohoto rozsudku, blíže označeným rozsudkem Městského soudu v Praze, byla žaloba stěžovatelky zamítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelce azyl pro nesplnění podmínek zákona o azylu neudělil, jelikož jí uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování či opodstatněnou obavu z něho ve smyslu § 12 tohoto zákona. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu dle § 13 a § 14 a o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze podala stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce dne 1. 6. 2004 kasační stížnost, v níž zejména uvedla, že rozsudek městského soudu jí byl doručen 26. 4. 2004, ona dne 6. 5. 2004 (tedy v průběhu dvoutýdenní lhůty k podání kasační stížnosti) podala u Městského soudu v Praze žádost o určení advokáta. Česká advokátní komora určila k jejímu zastupování JUDr. Karla Páska, a to přípisem ze dne 7. 5. 2004. Jmenovaný advokát převzal předmětné určení dne 13. 5. 2004 a následujícího dne vyzval stěžovatelku k předložení podkladů pro právní zastoupení. Stěžovatelka však ani oznámení o určení advokáta ani jeho žádost o předání podkladů neobdržela, a proto byla advokátem vyzvána opakovaně a tuto výzvu převzala až dne 31. 5. 2004. S odkazem na tyto skutečnosti, zejména pak okolnost, že se stěžovatelka o určení advokáta dozvěděla až 31. 5. 2004, nastala dle jejího názoru v daném případě situace, kterou předpokládá ust. § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a proto je kasační stížnost podána v zákonné lhůtě. Dále tvrdí, že v řízení před soudem došlo k vadám řízení spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného měl zrušit (tedy kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). V této souvislosti odkázala zejména na žalovaným provedený pohovor a zároveň uvedla, že žalovaný mohl její tvrzení dále ověřit například dotazem u policejních orgánů v Moldavsku. Rovněž soud měl přistoupit k jejímu výslechu, aby tak zjistil, že ona sama má stále opodstatněný strach z pronásledování. Zároveň stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). S přihlédnutím ke všem okolnostem daného

případu (zejména s ohledem na specifičnost postavení žadatelů o azyl) šel soud až za samou hranici vstřícnosti a dovodil, že v průběhu lhůty pro podání kasační stížnosti stěžovatelka dostatečným způsobem projevila svou vůli kasační stížnost podat, a proto je kasační stížnost podána včas. Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítala porušení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka v průběhu pohovoru. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatelka to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezována při sdělení důvodů azylu, jež sama uplatňovala. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Konkrétní stěžovatelčina námitka, že správní orgán mohl učinit například dotaz na moldavské policejní orgány, není oprávněná, protože v zájmu zajištění ochrany žadatelů o azyl je nepřípustné, aby o skutečnosti, že tato osoba požádala v jiné zemi o azyl, byly byť nepřímo informovány státní orgány její vlasti. Pro posouzení daného případu nebylo další zjišťování skutkového stavu nezbytné. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Ani námitka, že k výslechu stěžovatelky měl přistoupit Městský soud v Praze, není důvodná, protože stěžovatelka byla soudem poučena o možnosti projevit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Jelikož tak neučinila, nelze soudu vyčítat, že s ohledem na výše uvedené potřebu jejího předvolání neshledal a ve věci jednání nenařídil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu